

032125

Repertoriumnummer 2013/5955
Datum van uitspraak 24 juni 2013
Rolnummer 2013/AR/598

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Rechtsmiddelen

Eindarrest
- Intellectuele eigendom

Hof van beroep Antwerpen

1^e kamer
burgerlijke zaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

1. [REDACTED] zonder gekend beroep, geboren te [REDACTED] en wonende te [REDACTED]
2. [REDACTED] zonder gekend beroep, geboren te [REDACTED] en wonende te [REDACTED]
3. **BVBA OLINA**, handeldrijvende onder de benaming "LILA GRACE", met vennootschapszetel gevestigd te 2000 Antwerpen, Nationalestraat 83 en ingeschreven in de kruispuntbank der ondernemingen onder nr. 0883.790.754;

appellanten,

de eerste en de tweede appellante in persoon verschenen en bijgestaan door mr. Axel Naeyaert, advocaat te 2018 Antwerpen, Lange Lozanastraat 2 (ref.: an/862), die tevens verschenen is voor de derde appellante;

tegen het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 5 februari 2013, zetelend zoals in kort geding bij toepassing van artikel 2 en 3 van de wet van 6 april 2010 met betrekking tot de regeling van bepaalde procedures in het kader van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming, aldaar gekend onder nr. A.R. A/12/07738;

tegen:

BVBA BLUE TURTLE BUSINESS PARTNERS, met vennootschapszetel gevestigd te 2980 Zoersel, Gestelsebaan 41 en ingeschreven in de kruispuntbank der ondernemingen onder nr. 0479.691.922;

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door mrs. Steven Boeynaems & Nathalie Taeymans, beiden advocaat te 2000 Antwerpen, Amerikalei 191 (ref.: 11027537);

* * * * *

Gelet op het bestreden vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen van 5 februari 2013, waarvan geen akte van betekening wordt voorgebracht, alsmede het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie van dit hof op 26 februari 2013.

PROCEDURE ZOALS IN KORT GEDING

1. De feiten

In het bestreden vonnis werden de ter zake doende feitelijke elementen alsook het voorwerp van de vorderingen uiteengezet, zodat het hof daar naar verwijst.

Samengevat worden volgende elementen in herinnering gebracht:

- de appellanten baten een winkel uit in de Nationalestraat te Antwerpen onder de benaming "LILA GRACE"; intussen hebben zij ook ook een winkel in Mortsel geopend;
- de eerste en de tweede appellante zijn titularis van het merk "LILA GRACE" – Benelux-beeldmerk "LILA GRACE" ingeschreven onder nr. 824009 in de klasse 14, 18, 25 en 35, gedeponed op 23 mei 2007; daarnaast zijn zij ook titularis van het woordmerk "LILA GRACE" ingeschreven onder nr. 923172 in de klasse 14, 18, 25 en 35, gedeponed op 23 juli 2012;
- de derde appellante is houdster van de domeinnaam "lilagrace.be" en de facebook-pagina LILA GRACE;
- de geïntimeerde opende op 26 maart 2011 een winkel in Zoersel onder de benaming "LILI GRACE", waarbij gebruik werd gemaakt van de domeinnaam "liligrace.be" en de facebook-pagina LILI GRACE; intussen hebben zij nog een winkel geopend in Brasschaat;
- bij vonnis van 24 mei 2012 van de voorzitter van de rechtbank van koophandel – zetelende zoals in kort geding – werd aan de geïntimeerde verbod opgelegd om het teken LILI GRACE nog verder te gebruiken op straffe van een dwangsom. Dit vonnis is in kracht van gewijsde gegaan;
- de geïntimeerde wijzigde haar naam in "LITTLE GRACE";
- op 26 oktober 2012 deponde de geïntimeerde het Benelux-woordmerk "LITTLE GRACE" in de klasse 14, 18, 25 en 35.

2. De voorafgaande rechtspleging

2.1. Op 4 september 2012 werd dagvaarding uitgebracht door de appellanten.

2.2. Bij bestreden vonnis van 5 februari 2013:

- verklaarde de eerste rechter zich bevoegd om kennis te nemen van de vorderingen;
- verklaarde hij de overige vorderingen toelaatbaar doch ongegrond;

- nam de eerste rechter kennis van de ingestelde tegeneisen;
- verklaarde de eerste rechter de vordering tot vervalverklaring van het beeldmerk LILA GRACE niet toelaatbaar;
- verklaarde hij de overige vorderingen ongegrond;
- veroordeelde hij elk der partijen tot hun eigen procedurekosten.

3. De standpunten in hoger beroep

3.1. Op 26 februari 2013 werd voor de appellanten een verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd.

3.2. De appellanten vragen bij conclusies neergelegd ter griffie op 19 april 2013:

- om het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te vernietigen;
- opnieuw recht doende:
- de oorspronkelijke hoofdeis ontvankelijk en gegrond te verklaren;
- dienvolgens vast te stellen dat het gebruik door de geïntimeerde van het teken LITTLE GRACE of een daarmee overeenstemmend teken als merk, als handelsnaam, als domeinnaam, als facebook-pagina of anderszins, een inbreuk in de zin van artikel 2.20.1. sub b. en/of sub d. BVIE uitmaakt op de exclusieve merkenrechten van de eerste en de tweede appellante op het Benelux-merk LILA GRACE nr. 923172;
- vast te stellen dat het gebruik door de geïntimeerde van het teken LITTLE GRACE of een daarmee overeenstemmend teken als merk, als handelsnaam, als domeinnaam, als facebook-pagina of anderszins, een inbreuk in de zin van de artikelen 89, 1°, 95 en 96 van de wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming en/of van de artikelen 8 en 10, 3, 1° van het Unieverdrag van Parijs uitmaakt;
- de staking te bevelen van deze inbreuken onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 EUR per inbreuk en 500 EUR per dag dat de geïntimeerde zich niet houdt aan het tussen te komen arrest, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen arrest;
- de geïntimeerde te veroordelen tot de gerechtskosten.

3.3. De geïntimeerde vraagt bij conclusie neergelegd ter griffie op 29 april 2013 om:

- het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren;
- het bestreden vonnis te bevestigen;
- de appellanten te veroordelen tot de kosten.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van het hoger beroep

Er worden geen argumenten aangaande een mogelijk onontvankelijk hoger beroep voorgedragen.

Het hoger beroep komt, naar vorm en termijn, ontvankelijk voor.

4.2. Gegrondheid van het hoger beroep

4.2.1. De appellanten blijven van oordeel dat het gebruik door de geïntimeerde van het teken LITTLE GRACE een inbreuk uitmaakt op hun merken en handelsnaamrechten LILA GRACE.

4.2.2. De appellanten houden voor dat de geïntimeerde een inbreuk pleegt op artikel 2.20.1. sub b. BVIE (Benelux-verdrag van 25 februari 2005 inzake de Intellectuele Eigendom (merken, tekeningen en modellen)). De appellanten (de eerste en de tweede) roepen enkel hun Benelux woordmerk LILA GRACE in om zich te verzetten tegen het gebruik door de geïntimeerden van het teken LITTLE GRACE.

Het feit dat de appellanten zich aanvankelijk steunden op de combinatie van hun woordmerk met hun beeldmerk, kan niet – zoals de geïntimeerde beweert – het bewijs inhouden van een gebrek aan onderscheidende kracht van het woordmerk.

Artikel 2.20.1. sub b. van het Benelux-verdrag van 25 februari 2005 bepaalt:

“Beschermingsomvang.

1. Het ingeschreven merk geeft de houder een uitsluitend recht. Onverminderd de eventuele toepassing van het gemene recht betreffende de aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad kan de merkhouder op grond van zijn uitsluitend recht iedere derde die niet zijn toestemming hiertoe heeft verkregen, het gebruik van een teken verbieden :

a. ...;

b. wanneer dat teken gelijk is aan of overeenstemt met het merk en in het economisch verkeer gebruikt wordt voor dezelfde of soortgelijke waren of diensten, indien daardoor bij het publiek verwarring kan ontstaan, inhoudende het gevaar van associatie met het merk;

...”

De eerste rechter merkte terecht op dat voor de toepassing van voormeld artikel het volgende bewijs dient geleverd te worden:

- de aangeboden producten/diensten dienen dezelfde dan wel soortgelijk te zijn;
- merk en teken dienen gelijk dan wel overeenstemmend te zijn;
- er dient verwarringsgevaar te bestaan.

De appellanten gebruiken het teken LILA GRACE ter aanduiding voor de diensten waarvoor het werd ingeschreven. De merkinschrijving van LILA GRACE geschiedde voor klasse 35 (reclame; beheer van commerciële zaken; zakelijke administratie; administratieve diensten). Het woordmerk LILA GRACE wordt gebruikt als uithangbord en handelsnaam.

Zoals de eerste rechter terecht aannam bewijzen de appellanten dat de geïntimeerde het teken LITTLE GRACE voldoende verbindt met de producten als weergegeven in de klassen waarin het merk werd gedeponeerd. Zo wordt op de draagtassen van de geïntimeerde het teken LITTLE GRACE aangebracht. Zo ontstaat er een verband tussen de handelsnaam en de waren die zij op de markt brengt.

In tegenstelling tot wat de geïntimeerde voorhoudt gebruikt zij het teken van LITTLE GRACE in het economisch verkeer. Zij gebruikt dit onmiskenbaar in het kader van haar handelsactiviteiten, meer bepaald als merk en handelsnaam voor de verkoop van schoenen, handtassen en accessoires.

De eerste rechter verwees naar de beslissing van 24 mei 2012 die in kracht van gewijsde is getreden. Deze beslissing werd gewezen tussen dezelfde partijen. Omtrent de aard van de activiteiten van partijen oordeelde de rechter dat deze nauw verwant zijn en gelijklopend. Het feit dat de appellanten zich op de mode in het algemeen focussen en de geïntimeerde zich eerder beperkt opstelt door (enkel) schoenen en accessoires te verkopen doet daar geen afbreuk aan. De eerste rechter benadrukte dat de uitspraak van 24 mei 2012 gezag van gewijsde heeft. Dit strekt zich uit tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft gemaakt. Dit voorwerp van de beslissing is volgens de eerste rechter een manifest breder begrip dan de notie voorwerp van de vordering.

Artikel 23 Ger.W. bepaalt dat gezag van rechterlijk gewijsde zich niet verder uitstrekt dan tot hetgeen het voorwerp van de beslissing heeft uitgemaakt. Vereist wordt dat de gevorderde zaak dezelfde is; dat de vordering op dezelfde oorzaak berust; dat de vordering tussen dezelfde partijen bestaat, en door hen en tegen hen in dezelfde hoedanigheid gedaan is.

Artikel 25 Ger.W. bepaalt dat het gezag van het rechterlijk gewijsde verhindert dat de vordering opnieuw wordt ingesteld.

Zoals hiervoor aangehaald vereist artikel 23 Ger.W. dat de gevorderde zaak dezelfde is. Welnu, in de zaak die aanleiding gaf tot de beslissing van 24 mei 2012 was de gevorderde zaak: de staking van het teken LILI GRACE. In onderhavig geval betreft de gevorderde zaak: de staking van het teken LITTLE GRACE. Er is met andere woorden geen overeenstemming qua "gevorderde zaak". Bovendien bestaat de dwingende maatschappelijke noodwendigheid van het gezag van rechterlijk gewijsde in het feit dat zulks verhindert dat de vordering opnieuw wordt gesteld en dit ter bescherming van de bindende kracht van de uitspraak.

Zulks neemt niet weg dat de eerste rechter bij de beoordeling van de "soortgelijkheid" zich hier mocht steunen op de overwegingen van de beslissing van 24 mei 2012, nu deze hier ook onverkort gelden. Niettegenstaande het hier gaat om een vordering tot staking van het teken LITTLE GRACE en niet van het teken LILI GRACE gaat het toch onmiskenbaar om dezelfde producten en diensten. Terecht oordeelde de eerste rechter dat de geïntimeerde onvoldoende naar recht aantoonde dat haar gamma (of dat van LILA GRACE) als dusdanig zou zijn aangepast zodat dit een aanpassing qua beoordeling zou vergen.

Evenzeer terecht oordeelde de eerste rechter dat nu de geïntimeerde haar woordmerk LITTLE GRACE deponeerde in dezelfde klassen als deze waarin LILA GRACE werd gedeponeerd, minstens een feitelijk vermoeden doet rijzen dat het de bedoeling is van de geïntimeerde om haar merk in deze klassen te gebruiken.

De appellanten doen nog opmerken dat er minstens sprake is van een "dreigend gebruik als merk". Elke merkinschrijving gebeurt onder de verplichting dit merk daadwerkelijk te gaan gebruiken en dit binnen een periode van vijf jaar na de inschrijving van het merk (artikel 2.26.2.a. BVIE).

Het gegeven dat de geïntimeerde de merken in de schoenen en accessoires laat staan en niet vervangt door het teken LITTLE GRACE kan geen afbreuk doen aan het feit dat zij door het aanbrengen van dit teken op de draagtassen een verband doet ontstaan tussen de handelsnaam en de waren die op de markt worden gebracht (zie ook hiervoor). Zij gebruikt onbetwistbaar het teken om reclame te voeren.

Kortom: de aangeboden producten/diensten zijn dezelfde dan wel soortgelijk.

Wat de overeenstemming betreft:

Terecht oordeelde de eerste rechter dat het niet is omdat er overeenstemming werd aangenomen tussen LILI GRACE en LILA GRACE er ook overeenstemming zou bestaan tussen LILA GRACE en LITTLE GRACE.

Met de eerste rechter is het hof van oordeel dat er geen overeenstemming bestaat tussen LILA GRACE en LITTLE GRACE.

Inderdaad staat begripsmatig LILA GRACE en LITTLE GRACE ver verwijderd van elkaar. LILA GRACE is – zoals de eerste rechter aannam – een meisjesnaam waarbij de twee onderdelen onderdeel zijn van één naam terwijl LITTLE GRACE een meisjesnaam kan zijn die gekoppeld wordt aan een verkleinwoord, hetzij kan slaan op het Engelse begrip "GRACE" gekoppeld aan het verkleinwoord. Het gebruik als meisjesnaam maakt van de twee onderdelen LILA en GRACE abstracte begrippen. Het begrip GRACE krijgt een abstracte invulling door het begrip LILA. LITTLE is geen abstract begrip, namelijk het Engels voor "klein". In samenvoeging met GRACE leest een aandachtig consument het als klein, waarna GRACE dan ook eerder verwijst naar het Engels van "sierlijk". Men kan inderdaad aannemen – zoals de eerste rechter aannam – dat dergelijk eenvoudige begrippen door de meerderheid van het aangesproken publiek intuïtief kunnen vertaald worden en dit niettegenstaande met wat de appellanten voorhouden.

Ook op auditief vlak zijn er verschillen. Het woord LILA houdt de nadruk in op de klinker "A" terwijl bij LITTLE eerder de klemtoon op "LI" ligt. Ondanks het identieke gebruik van het begrip "GRACE" is het eerste woord als dusdanig verschillend dat het de auditieve overeenstemming van GRACE doorkruist, zoals de eerste rechter terecht oordeelde.

Ook bij de visuele vergelijking zal meer de nadruk worden gelegd op het eerste begrip. Deze begrippen zijn visueel verschillend zodat het identieke karakter van het tweede woord wordt doorkruist.

Het hof volgt de appellanten dan ook geheel niet waar zij beweren dat er overeenstemming is tussen de conflicterende tekens op visueel en auditief vlak. Evenmin vindt het hof dat aan de gelijkenissen een groter gewicht zou toekomen. Desbetreffende wordt verwezen naar hetgeen hiervoor werd geoordeeld. Het gegeven dat er letters terugkomen in beide tekens is niet van aard om anders te oordelen. Gezien de aard van het begrip LITTLE wordt de nadruk gelegd op het eerste begrip en dit zelfs bij een louter visuele vergelijking. In tegenstelling tot wat de appellanten voorhouden ligt de nadruk bij LILA GRACE niet op de eerste lettergreep.

De begrippen LILA en LITTLE zijn visueel zo verschillend dat het het identieke begrip GRACE doorkruist.

De eerste rechter besloot dan ook terecht dat de appellanten onvoldoende aantonen dat er tussen het merk LILA GRACE en LITTLE GRACE een overeenstemming bestaat.

Dit verschil wordt niet gecompenseerd door het feit dat de producten/diensten soortgelijk zijn.

Wat het gevaar op verwarring betreft:

Gelet op voorgaande, namelijk dat het hof aanneemt dat er geen overeenstemming bestaat tussen LILA GRACE en LITTLE GRACE, is het hof samen met de eerste rechter van oordeel dat er geen verwarringsgevaar bestaat.

De vordering op grond van artikel 2.20.1.b. BVIE blijft in hoger beroep ongegrond.

Door de appellanten worden geen afdoende argumenten aangehaald om anders te oordelen.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat in tegenstelling tot wat de appellanten menen, het hof van oordeel is dat de normaal geïnformeerde en redelijk omzichtige en oplettende consument bij kleding en schoeisel wel degelijk aandachtig is (qua merk - winkel - winkelketen) en zijn aandachtsniveau niet eerder beperkt is.

Het feit dat klanten van de geïntimeerde menen dat de naamsverandering van LILI GRACE naar LITTLE GRACE weinig verschilt of een subtiele naamsverandering betreft, zegt niets over de vergelijking die hier aan de orde is, namelijk tussen LILA GRACE en LITTLE GRACE.

Het feitelijke gegeven dat partijen actief zijn in dezelfde geografische sector (Antwerpen) en het internet, kan geen afbreuk doen aan voorgaande beoordeling.

De appellanten verwijzen naar de conclusies van de geïntimeerde voor de eerste rechter, neergelegd op 12 oktober 2012 op bladzijde 9: *"Ook op basis van de in concreto uitgeoefende activiteiten van de merkhouders en de beweerde inbreukmaker, is de conclusie dat het risico op verwarring beperkt blijft."* Volgens hen houdt dit een erkenning in.

Het hof is het niet eens met die visie. Niet alleen is het de rechtbank / het hof die oordeelt omtrent het verwarringsgevaar maar bovendien moeten de conclusies van de geïntimeerde in hun geheel worden gelezen. Zij besluit tot de ongegrondheid van de vordering van de appellanten waaruit blijkt dat de vordering wordt betwist. De conclusie werd ook gedaan onder voorbehoud van alle rechten en zonder enige nadelige erkenning.

De vergissing die de firma SODILOG (een Franse transporteur) heeft gedaan bij levering van een partij schoenen bestemd voor LITTLE GRACE aan LILA GRACE te leveren, kan aan verschillende factoren liggen en houdt niet het afdoende bewijs in van het bestaan van verwarringsgevaar.

De argumentatie van partijen in verband met het gebrek aan bezwaar tegen eerdere merkregistraties met GRACE zoals FIERCE GRACE, MANILA GRACE en LOLA & GRACE, en thans het gebrek aan bezwaar tegen de inschrijving van het merk LITTLE GRACE, kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande beoordeling.

Voor zoveel als nodig, oordeelt het hof dat de afwezigheid van oppositie van de appellanten tegen de aanvraag tot het bekomen van het Benelux-merk LITTLE GRACE, hier niet kan betekenen dat zij hun stakingsvordering niet kunnen doorzetten.

022134

4.2.3. Artikel 2.20.1.d. BVIE bepaalt:

"Beschermingsomvang.

1. Het ingeschreven merk geeft de houder een uitsluitend recht. Onverminderd de eventuele toepassing van het gemene recht betreffende de aansprakelijkheid uit onrechtmatige daad kan de merkhouder op grond van zijn uitsluitend recht iedere derde die niet zijn toestemming hiertoe heeft verkregen, het gebruik van een teken verbieden :

...

d. wanneer dat teken gebruikt wordt anders dan ter onderscheiding van waren of diensten, indien door gebruik, zonder geldige reden, van dat teken ongerechtvaardigd voordeel wordt getrokken uit of afbreuk wordt gedaan aan het onderscheidend vermogen of de reputatie van het merk.

..."

Vermits het hof zoals de eerste rechter oordeelt dat er geen overeenstemming is tussen LILA GRACE en LITTLE GRACE, wordt de vordering op grond van artikel 2.20.1.d. BVIE afgewezen als ongegrond.

4.2.4. Wat de inbreuk op de handelsnaamrechten van de appellanten betreft:

De appellanten verwijzen naar de artikelen 89, 1°, 95, 96 WMPC en de artikelen 8 en 10 UvP.

Artikel 89, 1° WMPC (wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming) bepaalt:

"Als misleidend wordt eveneens beschouwd een handelspraktijk die in haar feitelijke context, al haar kenmerken en omstandigheden in aanmerking genomen, de gemiddelde consument ertoe brengt of kan brengen een besluit over een transactie te nemen dat hij anders niet had genomen, en die het volgende behelst:

1° marketing van een product, onder andere door vergelijkende reclame, op zodanige wijze dat verwarring wordt geschapen met producten, handelsmerken, handelsnamen en andere onderscheidende kenmerken van een concurrent;"

Artikel 95 WMPC bepaalt:

"Verboden is elke met de eerlijke marktpraktijken strijdige daad waardoor een onderneming de beroepsbelangen van een of meer andere ondernemingen schaadt of kan schaden."

Artikel 96 WPMC bepaalt:

"Onverminderd andere wettelijke of reglementaire bepalingen is verboden elke reclame van een onderneming die:

1° alle bestanddelen in acht genomen, op enigerlei wijze, met inbegrip van haar voorstellingswijze of de weglating van informatie, de persoon tot wie zij zich richt of die zij bereikt, misleidt of kan misleiden omtrent,

onder meer :

a) de kenmerken van de goederen of diensten, zoals beschikbaarheid, aard, uitvoering, samenstelling, procédé en datum van fabricage of levering, de gevolgen voor het leefmilieu, geschiktheid voor het gebruik, de gebruiksmogelijkheden, hoeveelheid, specificatie, geografische of commerciële oorsprong of van het gebruik te verwachten resultaten, of de resultaten en wezenlijke kenmerken van op de goederen of diensten verrichte tests of controles;

b) de prijs of de wijze waarop hij wordt berekend, alsmede de voorwaarden waaronder de goederen worden geleverd of de diensten worden verricht;

c) de hoedanigheid, kwaliteiten, kwalificaties en rechten van een onderneming, zoals haar identiteit en haar vermogen, haar bekwaamheden en haar industriële, commerciële of intellectuele eigendomsrechten of haar bekroningen en onderscheidingen;

en die daardoor haar economisch gedrag kan beïnvloeden, of die om die redenen een onderneming schade toebrengt of kan toebrengen;

2° afbrekende gegevens bevat over een andere onderneming, haar goederen, diensten of activiteit;

3° het zonder gerechtvaardigde reden mogelijk maakt één of meer andere ondernemingen te identificeren;

4° een daad in de hand werkt die als een overtreding van deze wet of als een inbreuk met toepassing van de artikelen 124 tot 127 moet worden beschouwd."

Artikel 8 UvP (verdrag van Parijs van 20 maart 1883 tot bescherming van de industriële eigendom, herzien te Stockholm op 14 juli 1967) bepaalt:

"De handelsnaam zal in alle landen der Unie zonder verplichting van depot of inschrijving, beschermd worden onverschillig of hij al dan niet deel uitmaakt van een fabrieks- of handelsmerk."

Artikel 10 UvP bepaalt:

"1) De bepalingen van het voorgaande artikel zullen van toepassing zijn in geval van direct of indirect gebruik van een valse aanduiding betreffende de herkomst van het produkt of de identiteit van de producent, de fabrikant of de handelaar.

2) In elk geval zal als belanghebbende partij, onverschillig of deze is een natuurlijke of rechtspersoon, worden erkend iedere producent, fabrikant of handelaar, die zich met de voortbrenging of vervaardiging van die waar of de handel daarin bezig houdt en gevestigd is, hetzij in de plaats, welke valselijk als plaats van herkomst is opgegeven, hetzij in de landstreek, waarin die plaats is gelegen, hetzij in het valselijk opgegeven land, hetzij in het land waar de valse aanduiding van herkomst is gebruikt."

Terecht oordeelde de eerste rechter dat LILA GRACE bescherming verkreeg van haar handelsnaam door de inbezitneming ervan, inhoudende het publieke gebruik dat ervan gemaakt werd/wordt. LILA GRACE wordt publiek, zichtbaar en voortdurend gebruikt wat niet voor ernstige betwisting vatbaar is.

Of er gevaar voor verwarring bestaat moet beoordeeld worden aan de hand van volgende elementen: (1) de mate van overeenstemming tussen de handelsnamen en als dusdanig het verwarringsgevaar; (2) de mate van overeenstemming tussen de activiteiten alsook (3) de geografische reikwijdte van de handelsnamen.

Voor de laatste twee elementen is er gelijkenis maar wat het eerste element betreft: de mate van overeenstemming tussen de handelsnamen en als dusdanig het verwarringsgevaar, geldt ook hier zoals bij de beoordeling van de inbreuken op het BVIE dat er geen overeenstemming is tussen LILA GRACE en LITTLE GRACE. Desbetreffende kan naar hetgeen hiervoor werd geoordeeld worden verwezen.

De inbreuk op de WMPC blijft ook in hoger beroep ongegrond.

4.2.5. De overige argumenten en middelen van partijen nopen niet tot een andere besluitvorming van het hof.

4.3. Het hoger beroep van de appellanten wordt dan ook afgewezen.

Het bestreden vonnis wordt bevestigd.

De appellanten worden als de in het ongelijk gestelde partijen veroordeeld tot de kosten van het hoger beroep.

Gelet op de complexiteit van de zaak zoals deze onder meer blijkt uit de omvang van de conclusies van partijen, kan de rechtsplegingsvergoeding worden begroot op 5.000 EUR.

5. Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof:

- verwerpt alle andersluidende en meeromvattende conclusies als ongegrond, niet ter zake dienstig en/of overbodig;
- verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond;
- bevestigt het bestreden vonnis om de hiervoor vermelde redenen;
- veroordeelt de appellanten tot de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van de geïntimeerde vastgesteld als volgt:
 - rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 5.000 EUR

Dit arrest werd gewezen door:

M. BLEYENBERGH

raadsheer, dd. voorzitter

B. CATTOIR

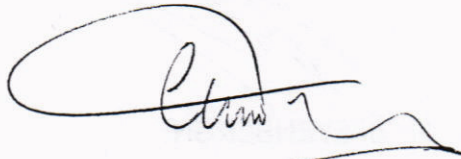
raadsheer

A. VAN RAEMDONCK

plaatsvervangend raadsheer

G. VELTMANS

griffier

G. VELTMANS

A. VAN RAEMDONCK

B. CATTOIR

M. BLEYENBERGH

07.01.13

De raadsheer, dd. voorzitter van de eerste kamer heeft dit arrest uitgesproken overeenkomstig artikel 782bis, eerste lid Ger.W. in openbare zitting van **VIERENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND DERTIEN.**

M. BLEYENBERGH

raadsheer, dd. voorzitter

G. VELTMANS

griffier

G. VELTMANS

M. BLEYENBERGH

Bestemd voor bestuurlijke inlichting.
Vrij van griffierecht.

Voor eensluidende kopie afgeleverd

aan *FOD Economie, Dienst Intellectuele eigendom*
Antwerpen, de *26/6/13.*

mevr. Veerie Vriens
Griffier-hoofd van dienst